

[Madsen-Mygdal.]

Hr. Hans Nielsen virkelig forstaaer denne Ulykke og har Medfølelse med dem, den rammer, men han har ikke Lov til at sige, at vi andre savner enhver Medfølelse. Jeg har ikke saa stor Respekt for dem, der altid skal skilte med deres sociale Følelse, deres sociale Forstaaelse og udstille den, for at Folk rigtig kan se, hvor glimrende de er udstyrede i saa Henseende. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at den Ulykke, der rammer et Arbejderhjem, naar der ikke er Arbejde at faa, eller der er lukket af for Arbejdet, er saa stor, som en Ulykke kan være for et Hjem; men jeg vil alligevel sige, at de Herrer, der repræsenterer Fagforeningspolitikken, skulde tale lidt mere varsomt om denne Ulykke, for de har et Hovedansvar for, at denne Ulykke findes her i vort Folk.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sagde: Jeg forstaaer ikke, hvordan vi kommer bort fra denne Arbejdsløshed — det var vist noget af det rigtigste, han sagde i hele sin lange Tale —, og han fandt ud af, at der egentlig ikke var andet at gøre end at sætte Arbejdstiden ned. Han var dog betænkelig ved at gaa ned til 3—4 Timer, for saa var der ikke saa meget ved at leve — det er vist fuldkommen rigtigt, der holder jeg helt med det ærede Medlem —, men altsaa saa langt som muligt, under Hensyn til, hvor længe man kunde holde ud at gaa ledig, skulde Arbejdstiden sættes ned.

Jeg tror nu i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at saa længe det største Parti her i vort Folk og i Overensstemmelse dermed den store Part af Befolkningen tror paa, at de kan komme ud af Arbejdsløsheden og ud af Vanskelighederne ved at bestille mindre, kommer vi aldrig af med Arbejdsløsheden. Det, der kræves i Dag, er selvfølgelig dette simple, at baade Varer og Arbejdsydelser tilpasses i deres Omkostninger efter den Købeevne, Befolkningen har. Det er det, man nægter fra Fagforeningsside, og man skal ikke staa op og tale saa meget om Medfølelse med de arbejdsløse og den Ulykke, Arbejdsløsheden er, naar man af al sin Magt modsætter sig, at det, der alene kan afskaffe Arbejdsløsheden, finder Sted.

Jeg minder om, at i Aaret 1924, da Ministeriet Neergaard gik af, og Ministeriet Stauning for første Gang traadte til, var der praktisk talt ikke Arbejdsløshed her i Landet. Hvorfor? Ja, ikke af en Grund, som vi skal rose os af, men af en Grund, der faktisk var til Stede, nemlig den, at ved Kronefaldet, ved Inflationen, var der sket

en Tilpasning, saa at Varepriser, Arbejdsløn og Købeevne stod i det rigtige Forhold til hinanden; alt løb rundt, og der var Beskæftigelse for alle. Men da Kronen senere blev ført i Pari, nægtede man at anerkende denne Tilpasnings Nødvendighed. Vi gennemførte paa vigtige Omraader det, som det ærede Medlem kalder Nedskæring, den Tilpasning, som var ikke blot begrundet, men nødvendiggjort ved Kronestigningen. Men fra Fagforeningsside var der ikke Tale om Tilpasning, man indkasserede hele Kronestigningen og forhøjede Lønniveauet, og vi har siden den Tid haft Arbejdsløshed i større eller mindre Grad, efter som Tiderne har været.

Men det er ganske givet, at naar vi saa nu faar et mægtigt Verdensprisfald udefra med stærk Foringelse af Befolkningens Købeevne, har de Kræfter i vort Folk, der ogsaa paa dette Omraade modsætter sig Tilpasning, det store Ansvar for Arbejdsløsheden. Saa kan de tale nok saa medfølede om de arbejdsløse, de har Ansvaret, og før vi faar en anden Politik indført paa det Omraade, før vi faar Tilpasningen anerkendt, før kommer vi ikke af med Arbejdsløsheden, før kommer det ikke til at gaa den rigtige Vej i saa Henseende.

Jeg skal dernæst vende mig til den Tale, som Statsministeren indledede denne Rigsdagssamling med. Det tør vel nok siges om denne Tale, at den ikke indeholdt noget overvældende nyt eller opsigtsvækkende, jeg antager heller ikke, at den højtærede Statsminister selv er af den Opmærksomhed. Vedrørende den Valutasituation, der ved Samlingens Begyndelse samlede hele den offentlige Opmærksomhed om sig, udtalte Statsministeren sig jo meget forsigtigt, hvad der ogsaa nok kunde være forstaaeligt, eftersom der indenfor Regeringen paa det Tidspunkt aabenbart herskede stor Forvirring og heftige Kampe om, hvilken Vej der skulde følges i denne Situation. Og vedrørende Regeringens Arbejdsplan for den Samling, der nu er begyndt, var der jo i Statsministerens Tale intet som helst, som ikke var godt kendt i Forvejen, eller som giver mig Anledning til en nærmere Omtale.

Men under Omtalen af vort Lands Forhold til Udlandet fremdrog Statsministeren de ejendommelige Begivenheder, der har fundet Sted paa Grønland, og omtalte den norske Regerings Anerkendelse af det forefaldne og de Skridt, som den danske Regering derefter havde taget ved Indankning af Sagen for den internationale Domstol i Haag. Jeg ønsker hertil paa mit Partis Vegne at udtale, at vi helt og fuldt kan